

Solidair met allen

Soms bestaat de indruk, en wij christenen worden daar vaak van beschuldigd, dat wij, wanneer we consequent leven volgens ons geloof, in het perspectief van het Leven dat komt en in afwachting van de dood die daartoe de toegang vormt, ons te weinig engageren op aarde, weinig geïnteresseerd zijn in de belangen van deze wereld, die **heel vaak het welzijn van de mensheid bepalen**.

In werkelijkheid is het zo dat wanneer we ons er diep van bewust zijn dat we “dag noch uur” kennen, wij ons gemakkelijker richten op het heden dat ons geschonken wordt, ons inzetten voor die dag, voor het nu dat de Voorzienigheid ons te leven geeft. En daarin stellen we ons helemaal open voor het leven met zijn vreugden en pijnen, inspanningen en resultaten.

Op die manier wordt het leven op deze aarde *echt* geleefd. Wanneer mensen **niet het** vooruitzicht hebben **dat** ze vroeg of laat **het aardse bestaan zullen verlaten**, leven ze dikwijls een oppervlakkig bestaan, met ergens een gevoel van verwachting, een droom van iets waar men naar verlangt en die misschien nooit gerealiseerd wordt.

Maar in het heden leven betekent niet dat we de toekomst hier op aarde uit het oog verliezen of dat we gekortwiek worden in onze plannen voor het welzijn van anderen en onszelf: van onze kinderen, ons gezin, de gemeenschap waarin we leven, de hele mensheid.

Leven in het nu is evenmin het verleden vergeten met heel zijn erfgoed aan gedachten, heldendaden **en** veroveringen.

Christenen die echt christen zijn kunnen niet anders dan in hun hart liefde hebben voor *alle* mensen. Dat is hun natuur, dat **behoort tot hun wezen**. Verheven tot kinderen van God bezitten ze de liefde bij uitstek, dezelfde liefde die Christus heeft voor zijn Vader.

Daarom voelen christenen zich op hun plaats in het geheel van de mensheid, als kleine steentjes in een prachtige mozaïek dat deels al is samengesteld en dat deels nog moet afgewerkt.

Ze houden van de mensen van gisteren net zo goed als van die van vandaag **of van** morgen.

Ze benaderen wat de mensheid heeft overgeleverd met het respect van wie beseffen om te gaan met dingen die hen toebehoren en met de nederigheid van wie overtuigd zijn dat ze kunnen leren, met het bewustzijn ook dat ze dat alles zullen moeten doorgeven aan de volgende generaties, verrijkt met hun persoonlijke bijdrage.

Wanneer christenen begrijpen dat God wil dat ze in het huidige moment van hun leven denken aan morgen, dan doen ze dat met een totale inzet, niet voor zichzelf maar uit liefde voor wie na hen komt – bekend of onbekend.

Zich op die manier één voelen met de mensheid van gisteren, vandaag en morgen, met een liefde die de anderen bemint als zichzelf, dat is voor **een** christen de krachtige drijfveer die hem actief en waardevol doet bijdragen aan het heden en doet meebouwen aan een betere toekomst.

Uiteindelijk **zijn** het juist het vooruitzicht op het andere Leven en het beleven van de regels om daar te komen – geconcentreerd rond het gebod van de liefde voor iedereen – **die** hen in staat **stellen** zich volkomen te realiseren als christen maar ook als mens, zoals de moderne tijd vraagt, volgens de maatschappelijke vereisten van vandaag, en vooral zoals God hen wil in deze eeuw. *Uit Chiara Lubich “Ogni momento è un dono” p49, Uitgeverij Città Nuova, Vertaling door Leo van den Broek,*